

толкова високо, че хората не могли да я дочакат да се вжрне! Всички ще се смеят, като полетя! Аз ще прославя още повече нашия род!

Горделивата ракета се хвали дълго на своите другарки...

II.

Скоро изгрея луната. Звездите заблестяха. Чувахе се музика от палата.

Когато часовникът удари дванадесет, царския син заповяда да пушат ракетите. Разпоредника даде знак с кърпата си. Запалвачите почнаха своята работа.

— Ззз!... ззз!... — засжска огненото колело.

— Пум!... пум!... — загърмяха пукащите свещи.

— Фффт!... фффт!... — полетяха из въздуха ракетите.

Бенгалският огън освети цялата градина.

— До виждане! — извика въздушната топка и хвъркна нагоре, като изпушаше наоколо си синкави искри.

Всички ракети отлетяха и се пржснаха в небесата. Само горделивата самохвалка остана в градината. Тя бе овлажняла и не можеше да се запали.

„Аха, пазят ме“ — мислеше си тя.

На другия ден един от чистачите на царската градина я хвана за пржчката и я захвърли в един трап вжн от градината.

Горделивата ракета се запозна веднага със жабата, патицата и водното конче, които живееха наблизу. Тя постоянно им разправеше за своята прочута баба и непрестанно се хвалеше, че е най-хубавата ракета в света.

III.

Така изминаха много дни. Веднаж към трапа се затекоха две момчета.

„Това сж, навярно, царски пратеници, които идат да ме вземат“ — помисли си горделивата ракета.

— Я гледай, каква дълга пржчка стърчи! — рече едното момче. — Как ли е попаднала тука?

— Хайде да я начупим и да накладем огън с нея, — каза другото. — Ще си вжзварим лесно вода в котлето.